

Chương thứ hai mươi tám Bày Mưu Định Kế

Ba người cùng đứng lên, sửa lại xiêm áo, rồi dắt tay nhau trở về thạch động.

Lúc này Huyền Chân đạo trưởng đã tới, được Cù Thúc Biểu đưa vào một gian thạch động, ngồi xem sách, chờ chủ nhân về.

Mọi người gặp nhau đều vui mừng thăm hỏi và cùng cảm khái, thở than. Giây lâu, Nhâm Vô Tâm mới đem kế hoạch vừa rồi thuật lại cho Huyền Chân đạo trưởng nghe.

Huyền Chân đạo trưởng nghĩ một hồi, rồi thủng thỉnh nói:

– Bao nhiêu đời chưởng môn phái Võ Dương, tuy chưa từng nghe nói ai có thuật dịch dung cải trang bao giờ, nhưng việc này quan hệ rất lớn đến vận mệnh toàn thể võ lâm, bản đạo đành phải tòng quyền. Lần này, bản đạo sẽ sai đệ tử Huyền Quang đi suốt ngày đêm về Vũ Dương triệu tập những tay cao thủ, còn bản đạo cũng xin dốc toàn lực hiệu lực. Nhâm tướng công muốn phân phó việc gì, bản đạo cũng xin gắng sức.

Nhâm Vô Tâm mừng lắm, không biết phải nói thế nào để tỏ lòng biết ơn.

Bách Nhẫn trầm ngâm một lát, chợt ngẩng lên nói:

– Nếu Huyền Chân đạo huynh đã tòng quyền thì tại sao bản tăng còn khư khư giữ theo quy cũ, chẳng hoá ra không thông quyền đạt biến lắm sao? Việc này nếu vong linh các vị tổ tiên bản phái có biết, chắc cũng sẵn lòng tha thứ cho bản tăng.

Nói đến đây, Bách Nhẫn lại quay lại hỏi Bách Đại:

– Sư đệ nghĩ thế có phải không?

Bách Đại mở to đôi mắt, dường như muốn nói gì, nhưng không biết nghĩ sao, lại chỉ thở dài một tiếng, rồi cúi đầu ngồi yên.

Nhâm Vô Tâm vừa phấn khởi, vừa cảm động, vội đứng lên hướng vào Bách Nhẫn đại sư và Huyền Chân đạo trưởng vái dài một vái, nói:

– Hai vị chưởng môn chịu hy sinh vì đại nghĩa như vậy, thật khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng!

Hai vị chương môn cũng vội đứng lên đáp lễ. Huyền Chân đạo trưởng nói:

– Nhâm tướng công đã vì võ lâm đồng đạo xả thân, xem thường sống chết. Bọn bản tăng chẳng qua cũng chỉ cống hiến đôi chút tài hèn, xá gì mà đáng kể.

oOo

Nhâm Vô Tâm còn được hai ngày nhàn hạ, bèn ở lại thạch động, để các vị danh ý chẩn mạch và bốc thuốc trị thương.

Sáng ngày thứ ba, chàng mới cáo từ mọi người, rồi tới ngôi miếu nhỏ, chờ đón Điền Tú Linh.

Vì trong đám danh y có mấy cao thủ chuyên môn về thuật dịch dung, nên bọn Bách Nhẫn, Bách Đại, Huyền Chân đều phải ở lại mấy ngày, để chờ cải hoàn diện mạo, rồi mới chia nhau đi thi hành nhiệm vụ.

Nhâm Vô Tâm ra khỏi động, xuyên qua cánh đồng cỏ đã bị tuyết phủ trắng xoá. Lúc này, mưa tuyết đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn mù mịt, trước mắt chỉ còn một màu trắng xoá như giải bạc.

Chàng lướt qua cánh đồng, mà chân không hề chạm lên mặt tuyết. Đi được mấy dặm, đã thấy dưới chân sườn núi, ẩn trong một khu rừng rậm, cây cối đều bị tuyết phủ, lộ ra một toà miếu nhỏ.

Chàng đã đem theo rượu và lương khô, ngồi trong cổ miếu vừa ăn vừa đợi. Lúc này, bốn bề vắng lặng vì đang tiết nghiêm đông, nên cả đến những tiếng chim chóc, côn trùng cũng biến mất. Nhâm Vô Tâm đã quen sống tĩnh mịch nên cũng không lấy thế làm khó chịu.

Nhưng chàng chờ mãi đến đêm hôm thứ ba, cũng không thấy tăm tích Điền Tú Linh đâu cả. Tính chàng tuy trầm tĩnh nhưng lúc này cũng không khỏi nóng nảy, bồn chồn, đoán là có lẽ đã có cơ sự gì xảy ra cho nàng chăng?

Chờ tới canh khuya, tuyết tan, mây tạnh, nền trời đã hiện lên mấy điểm hàn tinh. Nhâm Vô Tâm bước ra cửa miếu, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy ánh sao soi xuống mặt đất, óng ánh như rắc thủy tinh.

Chàng đứng ngẩn vờ vẫn một lúc, đã toan quay vào, chợt thoáng trông thấy về mé phải có một bóng đen, đang chuyển động rất nhanh

trên bãi cỏ trắng như bạc.

Chàng tưởng là Điền Tú Linh đã đến, bèn quay lưng lại, chú ý đứng chờ. Dưới ánh sao khuya, chỉ thấy cái bóng đi nhanh như cỡi gió, nháy mắt đã lơ mờ nhận ra hình dáng, quả đúng là nữ tử.

Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên nghĩ thầm: “Không ngờ Điền cô nương lại có môn khinh công tuyệt đỉnh như vậy?”

Nhưng chàng vừa nghĩ tới đó, chợt lại giật mình, vì chàng vừa trông rõ người con gái đó không phải là Điền Tú Linh mà lại chính là Lan Cô, một người “độc” thần bí của nhà Nam Cung.

Nàng mặc một chiếc áo bào đen dài chấm gót, tóc để xoã hai bên vai. Tóc và tà áo nàng tung bay phấp phới trong luồng gió lạnh, nhưng thân hình nàng vẫn không hề có một động tác gì hết, vai vẫn thẳng, lưng vẫn ngay, chân vẫn không nhấc, thật đúng như một bóng ma đang cỡi gió mà bay đến.

Bộ mặt trắng xanh của nàng ẩn trong mớ tóc đen, làm cho màu da trở nên xanh bóng, trông lại càng dễ sợ, nhưng tất cả những vẻ ma quái rùng rợn ấy, vẫn không che hết những nét mỹ lệ trên khuôn mặt thần bí của nàng.

Nhâm Vô Tâm mục lực rất tinh nên từ đằng xa, chàng đã trông rõ trên khuôn mặt đẹp của Lan Cô vẫn có một thần sắc ngây ngô, ngờ ngác, miệng đang lẩm nhẩm, không biết đang nói câu gì.

Nhâm Vô Tâm vội nhảy về phía sau một cây cổ thụ, đứng nấp chờ. Chỉ trong nháy mắt đã thấy Lan Cô đi vượt qua, hai bàn tay nàng thu vào trong tay áo, đôi mắt ngây ngô vẫn nhìn thẳng về phía trước, hình như không hề trông thấy cảnh vật xung quanh.

Miệng nàng vẫn lẩm bẩm nói. Nhâm Vô Tâm đã cố lắng tai, nhưng cũng chỉ nghe loáng thoáng, câu được câu mất:

– Gọi họ ra, rồi lập tức giết chết... bất cứ ai, bất cứ việc gì đều không ngăn nổi ta... Gọi họ ra rồi giết chết ngay... bất cứ ai... bất cứ việc gì...

Nàng cứ nói đi nói lại chỉ hai câu ấy thôi. Lúc này cảnh vật xung quanh vắng vẻ yên tĩnh nên dù nàng đã đi xa mà tiếng nói vẫn còn nghe rõ.

Nhâm Vô Tâm rùng mình kinh sợ, tự nghĩ: “Chắc mù lại được lệnh

đi giết ai đây? “Họ” là ai? Ai là nạn nhân của暮 đêm nay?”

Chàng định chạy theo để xem Lan Cô đi đâu nhưng chỉ trong giây phút do dự, Lan Cô đã chạy biến đi tận đâu, trên mặt tuyết cũng không thấy dấu chân để lại.

Nhâm Vô Tâm đứng thừ người ra một lúc, trong bụng bấn khoăn, không biết lát nữa đây, người nào sẽ phải bỏ mạng vì đôi bàn tay ngà ngọc nồn nà kia.

Chàng thở dài, lủi thủi quay về ngôi miếu nhỏ, nhưng vừa đi được vài bước, chợt lại nghe tiếng tà áo bay phấp phật ở phía sau.

Nhâm Vô Tâm hốt hoảng quay lại, đã thấy Lan Cô vùn vụt chạy về, đôi mắt vẫn ngơ ngác, miệng vẫn lẩm bẩm, và hai bàn tay vẫn giấu vào bên trong ống tay áo.

Nhâm Vô Tâm kinh sợ, nghĩ thầm: “Mụ đi giết ai mà nhanh đến thế? Từ nãy đến giờ có lẽ chưa thổi chín nồi cơm”. Chàng vừa nhảy tránh vào sau một bụi cây, thì Lan Cô cũng vừa lướt qua bên cạnh, thân hình lẹ như một luồng chớp.

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng sói tru, rồi một con sói xám không biết từ đâu đã nhảy qua một tảng đá lớn, xông tới trước mặt Lan Cô. Lan Cô vẫn lẩm bẩm: “Bất kì ai, bất kì việc gì... cũng không ngăn cản nổi ta...”

Rồi cũng không rõ nàng làm cách nào, mà bàn tay phải vừa nhẹ nhàng đưa lên, con vật đã bị hất tung lên cao, chỉ kịp kêu oảng oảng mấy tiếng, thân hình bắn ra tới hai trượng, rồi như một cái bị gạo, rơi phịch xuống đất. Tức thì một khoảng tuyết trắng đã thấm đẫm những máu sói.

Lan Cô vẫn điềm nhiên đi thẳng, hình như nàng không hề có chút mảy may cảm giác. Tà áo đen vẫn phơ phới tung bay, chỉ thoáng chốc đã chìm dần vào đêm tối.

Nhâm Vô Tâm bước tới bên con sói, cúi xuống xem xét một lúc, rồi lắc đầu lẩm bẩm:

– Võ công cao thật! Thủ pháp giỏi thật!

Nhâm Vô Tâm tuy võ công cũng đã vào bậc siêu đẳng mà cũng không nghĩ ra phương pháp chống trả với ngọn đòn quái ác vừa rồi.

Giữa lúc chàng đang nghĩ ngợi, chợt lại nghe tiếng tà áo Lan Cô bay phấp phật, chàng vội ngẩng nhìn lên thì bóng nàng chỉ còn cách chỗ chàng đứng hơn mười trượng.

Lan Cô cứ đi đi lại lại như thế, ước tới bốn, năm lần. Nhưng đến lần cuối cùng thì nàng không đi thẳng nữa, mà lại đi vòng xung quanh ngôi miếu.

Nhâm Vô Tâm lấy làm lạ, không hiểu mụ làm thế là có dụng ý gì?

Chợt lại nghe từ phía xa xa có tiếng sáo văng vẳng truyền lại. Tiếng sáo rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu cảnh vật xung quanh lúc này không cực kỳ yên tĩnh và Nhâm Vô Tâm không đang chú ý lắng nghe thì dù thính tai đến đâu cũng không thể nghe thấy được.

Tiếng sáo nổi lên không bao lâu, thì lại thấy một cái bóng trắng vùn vụt, chạy đến ngôi cổ miếu. Mà cái bóng ấy di chuyển cũng rất nhanh, tà áo bay phấp phới, chỉ mấy lần nhô lên hụp xuống, là đã tới gần toà miếu. Người đó chính là Điền Tú Linh, đệ ngũ đại phu nhân của nhà Nam Cung thế gia.

Khuôn mặt thanh tú của nàng lúc này đã tái nhợt, hình như nàng đang lo lắng hoảng hốt vì một sự việc, vừa đi vừa trông sau ngó trước, tựa hồ như sợ bị ai theo đuổi.

Nhâm Vô Tâm vội nhẩy ra, khẽ gọi:

– Điền cô nương, Nhâm Vô Tâm đây!

Điền Tú Linh ngực vẫn còn phập phồng thở mạnh, trên môi đã cố gắng nở một nụ cười gượng gạo, nói:

– Tiện thiếp đến chậm quá! Làm phiền Nhâm tướng công phải chờ lâu.

Nhâm Vô Tâm khẽ hỏi:

– Hay đã có sự gì xảy ra chăng?

Điền Tú Linh buồn bã gật đầu:

– Tiện thiếp đã sợ không thể theo tướng công lên Tử Cốc được.

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

– Sao thế?

Tú Linh nói:

– Tổ bà tôi đã bắt đầu nghi ngờ tôi, nếu thấy tôi đi ra ngoài lâu quá, thì thế nào tổ bà tôi cũng nêu sự bí mật của tôi ra. Chừng đó thì không những tôi không giữ toàn được mạng mà cả bà má tôi cũng nguy hiểm nữa.

Trong khi Tú Linh đang nói, thì từ phía xa xa, chợt lại nổi lên mấy tiếng sáo, nhưng chỉ thoáng chốc lại im bật.

Nhâm Vô Tâm thì thào:

– Điền cô nương có biết Lan Cô...

Chàng nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng ai gọi:

– Ngũ phu nhân.... Ngũ phu nhân...

Tiếng gọi vừa buồn thảm, vừa giận dữ, như khóc như gào, nghe lạnh cả tóc gáy.

Nhâm Vô Tâm trong óc vừa thoáng nhớ tới câu Lan Cô lắm bầm vừa rồi:

– Gọi chúng nó ra, lập tức giết ngay...

Chàng sợ toát mồ hôi, vội giơ tay xua xua, thì thào:

– Im! Đừng thưa!

Lúc mới đầu, nghe tiếng gọi, Tú Linh đã suýt buột miệng thưa lên, may Nhâm Vô Tâm đã kịp thời chặn lại. Lúc này, nàng mới chợt nhớ tới hoàn cảnh của mình. Tức thì, sắc mặt tái nhợt, cắt không ra một giọt máu.

Tiếng gọi lúc xa lúc gần, lúc dứt lúc nổi, đêm hôm thanh vắng, đứng giữa cánh đồng hoang, nghe chẳng khác gì tiếng hú.

Gọi mãi “ngũ phu nhân” không thấy thưa, chợt người đó lại đổi giọng:

– Nhâm Vô Tâm... Nhâm Vô Tâm...

Nhâm Vô Tâm chỉ cảm thấy ruột gan đảo lộn, hồn vía cơ hồ cũng theo tiếng gọi ai oán, thê lương đó mà phơ phới bay đi. Chàng đành nghiêng chặt hai hàm răng lại, cho khỏi bật lên tiếng thưa, nhưng quả tim vẫn đập thành thịch, không sao tự chủ được.

Chàng sợ không sao kìm hãm được nổi, liền vận khí hành công, dùng tâm pháp thượng thừa nội công, trấn tĩnh tâm thần, chàng lại sợ Điền Tú Linh nội lực tu dưỡng chưa đủ, lỡ buột miệng thưa lên chẳng, bèn lấy tay bịt chặt miệng nàng lại.

Trong bóng tối mờ mờ, tuy không rõ sắc diện của Tú Linh, nhưng tay chàng đặt lên miệng nàng thấy da nóng hôi hổi, hơi thở cũng mỗi lúc một nhanh, mà cái tiếng gọi cũng mỗi lúc một gần.

Nhâm Vô Tâm thốt nhiên vận đề chân khí, kéo Tú Linh vào một góc tối trong xó miếu. Lúc này đã thấy Lan Cô phơi phơi theo chiều gió bay lại, miệng vẫn luôn luôn kêu gọi tên hai người.

Nhâm Vô Tâm đứng trong bóng tối, nín thở nhìn ra, thấy sắc mặt nàng không có vẻ hờn giận, cũng không có vẻ bi thương, nhưng nếu lúc đó có người nào vô phúc thưa lên một tiếng, thì chắc chết ngay với nàng, không còn hồ nghi gì nữa.

Từ bấy giờ cho đến sáng, Lan Cô cứ chập chờn bay qua bay lại xung quanh ngôi miếu, miệng vẫn luôn luôn kêu gọi không ngừng.

Đôi mắt thất thần của nàng lúc nào cũng đắm đắm nhìn thẳng về phía trước, tưởng chừng như nếu có người đứng bên cạnh chắc nàng cũng không hay.

Sao đã dần dần tắt, tiết trời mỗi lúc một giá buốt thêm. Trong màn sương mai nhờ nhờ như màu sữa loãng, đột nhiên lại nổi lên một tiếng sáo.

Lan Cô chợt quay mình, phơi phơi bay về hướng phát ra tiếng sáo, miệng vẫn không ngừng kêu gọi. Mãi tới lúc cái bóng đen của nàng hoàn toàn mất hút, Nhâm Vô Tâm mới thở ra một hơi dài, buông tay xuống, chỉ thấy mồ hôi đã đầm đìa đầy trán, còn Điền Tú Linh thì ngã khụy ngay xuống đất.

Nhâm Vô Tâm vừa bị nội thương mới khỏi, lại phải dùng nội công chiến đấu một thời gian khá lâu, đến nỗi tâm thần mỗi mệt rã rời. Chàng lẳng lặng điều tức giây lâu, rồi mới thở dài nói:

– Nguy hiểm quá!

Điền Tú Linh buồn rầu nói:

– Không ngờ Tổ bà tôi lại sai khiến được Lan Cô học đại pháp ma

thu hồn. Xem chừng mấy môn thần công kỳ bí của Tổ bà tôi cũng đã thành công cả rồi.

Nàng lại thở dài một tiếng ai oán:

– Nếu Tổ bà tôi đã sai khiến Lan Cô đi giết tôi tức là đã biết tôi bội phản... nhưng không hiểu tại sao bà lại biết?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Cái tài của Nam Cung phu nhân thực không ai lường nổi. Chắc bà ta dùng một thuật gần giống như bí pháp “Nhiếp Tâm Thuật” để khống chế tâm thần của Lan Cô, rồi lại dùng tiếng sáo để chỉ huy nàng.

Tú Linh gật đầu:

– Theo chỗ tôi biết thì Tổ bà tôi dùng thủ pháp thần bí điểm vào một huyết đạo trên mình Lan Cô. Huyết đạo này từ quả tim ăn thông lên tận óc, làm cho người bị điểm mê man đi. Nhưng trong khi mê, thế nào cũng có lúc bất thần tỉnh lại giây lát. Tổ bà tôi lợi dụng giây lát đó để truyền bảo mệnh lệnh, rồi lập tức buông tay ra, thế là từ đấy trong óc người bị điểm chỉ còn nhớ mỗi một việc, và sẽ cố sức làm cho bằng được việc ấy, trời cũng không thể cản nổi.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Tại hạ sợ việc này không chỉ giản dị như thế. Tất nhiên còn có phương pháp khác nữa, mà cái phương pháp ấy mới chính là then chốt của vụ bí mật này. Nếu tại hạ dò ra được cái then chốt ấy thì thế nào tại hạ cũng lấy lại được trí nhớ cho Lan Cô.

Tú Linh mỉm cười buồn bã:

– Lan Cô là vũ khí lợi hại nhất của Tổ bà tôi, cái then chốt bí mật ấy cố nhiên bà phải giữ gìn cho cẩn thận, đời nào lại để lộ cho người ngoài biết được?

Nhâm Vô Tâm thông thả đứng lên:

– Bây giờ tại hạ phải lên Tử Cốc, còn cô nương định tính thế nào?

Tú Linh thở dài nói:

– Tiện thiếp bây giờ trở thành một kẻ không cửa không nhà, bơ vơ cô độc. Tổ bà thiếp đã biết thiếp bội phản, chắc không khi nào chịu buông tha...

Nàng vừa nói vừa ứa nước mắt, Nhâm Vô Tâm trong bụng cũng bần khoăn, nhưng không biết nói câu gì để an ủi nàng, đành cứ đứng thờ người ra. Một lát sau, Điền Tú Linh lại ai oán nói tiếp:

– Vả lại, tiện thiếp đã bị tổ bà ngâm cho uống thuốc độc, không biết độc phát lúc nào? Vì những lẽ đó mà tiện thiếp thật không nỡ làm lụy Nhâm tướng công, theo tướng công đi bây giờ, chẳng qua chỉ làm lỡ việc lớn...

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt:

– Sao cô nương lại nói vậy? Đừng nói cô nương vì bọn chúng tôi mà bị lệnh tổ bà nghi kỵ, dù cho cô nương với chúng tôi không quen thuộc gì thì chúng tôi cũng không thể khoanh tay ngồi yên, đưa mắt nhìn cô nương vì việc nhà của Nam Cung thế gia mà bị dày vò, ức hiếp như thế được!

Điền Tú Linh đôi mắt đang âu sầu, ai oán chợt sáng hẳn lên. Nàng sống trong gia đình Nam Cung, mắt lúc nào cũng chỉ trông thấy những kẻ thâm trầm, xảo quyệt, tai chỉ nghe những chuyện lừa lọc đảo điên, dẫu thân thiết như tử muội, mẫu tử cũng không bao giờ nói với nhau được một lời chân thật, dốc tự đáy lòng.

Nàng thật không sao ngờ được là trên đời lại còn có những người không nghĩ đến lợi hại, không tính đến việc thành bại, nếu là việc tín nghĩa thì dù phải nhảy vào chỗ nước lửa cũng không từ. Nên nàng cứ đứng ngẩn người ra, đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, rồi mới thở dài nói:

– Nhâm tướng công còn vui lòng đưa tiện thiếp lên Tử Cốc nữa hay sao?

Nhâm Vô Tâm quả quyết gật đầu:

– Cố nhiên!

Tú Linh chớp mau đôi mắt, thở thê:

– Nhưng hoàn cảnh của tiện thiếp lúc này, e rằng không giúp được công tử việc gì cả.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

– Quân tử nhất ngôn! Điền cô nương không cần thắc mắc gì cả. Nào, chúng ta đi thôi!

Tú Linh trái tim như bị kích thích mạnh, một lát sau mới bình tĩnh lại được, bèn vội đứng lên sửa lại khăn áo chỉnh tề. Hai người đi trên quãng đường đầy tuyết một lúc, thân hình đều nhanh như một làn gió, nháy mắt đã tới con đường nhập cốc bí mật. Chỉ thấy hai cái bóng từ phía bên cạnh đang chạy như bay tới.

Trong hai người, có một người tầm vóc cao lớn, mình mặc áo tú tài màu lam, sắc mặt như người ốm.

Còn một người thì da dẻ hồng hào, tinh thần mạnh mẽ, mình mặc áo gấm, tuổi trạc cỡ trung niên, nhác trông ra vẻ một vị phú thương đang hồi làm ăn phát đạt.

Hai người một giàu, một nghèo, một người học trò, một người lái buôn, trông thật không tương xứng một chút nào. Duy thân pháp thì đều cực kỳ thần tốc, chỉ vài lần nhô lên hụp xuống là đã bay tới trước mặt Nhâm Vô Tâm.

Điền Tú Linh lúc này giống như một con chim phải cung, vừa trông thấy hai bóng người, quả tim tưởng như đã ngừng đập, bèn dừng lại, hỏi nhỏ:

– Hai người này có vẻ bất chính, Nhâm tướng công phải cẩn thận mới được.

Nói chưa dứt lời, hai người đó đã bước đến bên cạnh. Người áo lam nhìn Nhâm Vô Tâm cười gọi:

– Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm sắc mặt vẫn điềm tĩnh như thường, chỉ giơ tay xua xua, ra ý bảo người kia đừng nói. Điền Tú Linh thấy thế rất đổi kinh ngạc, không hiểu sao Nhâm Vô Tâm lại quen hai người hành tung quỷ bí như vậy. Nàng còn đang nghi nghi hoặc hoặc, đã thấy người áo gấm nhìn nàng mỉm cười chào:

– Điền cô nương!

Tú Linh giật mình kinh hãi, nhủ thầm: “Sao bọn này lại biết lai lịch của mình? Hay Tổ bà đã phái họ đến theo dõi mình chăng?” Nàng vừa nghĩ vừa bước lùi lại một bước rồi giơ tay phóng ra một chưởng.

Võ công Nam Cung thế gia quả nhiên cực kỳ quái dị, chưởng thế đánh ra, nội lực âm nhu, chưởng ảnh huyền ảo, không biết là sau chiêu

đó còn ẩn tàng bao nhiêu chiêu thế lợi hại nữa.

Không ngờ người áo gấm chỉ cười ha hả:

– Điền cô nương có lẽ không nhận ra lão nạp hay sao?

Vừa nói vừa xoay người đi nửa vòng, giơ tay áo bào khẽ phẩy một cái, tức thì tránh thoát một chiêu của Điền Tú Linh.

Tú Linh còn đang ngẩn người, Nhâm Vô Tâm đã cười nói:

– Cái thuật dịch dung của mấy vị thần y kể cũng thánh thật! Cả đến Điền cô nương cũng không nhận ra đại sư, thì dám chắc trên đời này không còn ai có thể nhận ra được nữa!

Tú Linh ngơ ngác, chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao. Kế lại đưa mắt nhìn kỹ người khách lạ, lúc này mới thấy mặt mũi ông ta quả hao hao giống Bách Đại đại sư thật.

Nàng bất giác thở ra một hơi dài, nhưng trong bụng vẫn nửa tin nửa ngờ, rụt rè hỏi:

– Phải... phải Bách Đại đại sư không?

Người áo gấm chấp tay, mỉm cười nói:

– Chính thị là bản tăng!

Ông quên mất là mình đã cải trang, vẫn thủ lễ theo kiểu của nhà chùa.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

– Đại sư chớ quên là từ lần sau gặp ai chỉ vái chào thôi, đừng chấp tay niệm Phật thế nữa.

Bách Đại bật cười nói:

– Vậy tại sao tướng công vẫn gọi bản tăng là “đại sư”?

Lúc này, Điền Tú Linh mới tươi cười nói:

– Xin đại sư thứ cho tiện thiếp cái tội lỗ mãng vừa rồi.

Nói đến đây, nàng chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn người mặc áo lam. Bách Đại vội cười, nói:

– Vị này là Huyền Chân đạo trưởng, chủ môn phái Võ Dương.

Tú Linh “à” một tiếng, rồi lại lùi mấy bước, nghiêng mình nói:

– Văn bối được nghe danh đạo trưởng đã lâu.

Huyền Chân cũng cúi đầu đáp lễ, Nhâm Vô Tâm hỏi:

– Bách Nhẫn đại sư và lệnh đệ Huyền Quang đạo trưởng có lẽ vẫn còn ở trong thạch động?

Huyền Chân cười nói:

– Tệ sư đệ đã theo Bách Nhẫn đại sư đi trước rồi. Bách Nhẫn đại sư cải trang thành một vị quan lớn mặc thường phục đi du ngoạn sơn thủy. Tinh thần khí độ giống y như hệt. Tệ sư đệ thì giả làm một thuộc hạ theo hầu, trông cũng xứng lắm.

Mọi người đều cười, Bách Đại nói:

– Bây giờ chúng tôi xin đi trước.

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

– Việc này nguy hiểm rất lớn, xin hai vị giữ gìn cẩn thận cho.

Bách Đại cười nói:

– Bần tăng... ấy quên, tại hạ biết lắm!

Đôi bên chấp tay vái chào rồi cùng quay đi.

Diên Tú Linh thở dài nói:

– Không ngờ mấy vị cao nhân, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, còn là tôn chủ một phái mà cũng chịu ủy khuất, thay đổi hình dạng như ai.

Nhâm Vô Tâm cũng chép miệng nói:

– Đó chính là những bậc xuất gia từ bi đạo đức, tạo phúc cho chúng sinh, tuy phải thay hình đổi dạng, nhưng ngẩng lên không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với người. Nhâm mỗ này thật khâm phục họ sát đất...

Nói xong chàng đưa Tú Linh vào căn động bí mật. Tú Linh thấy mấy ông già đầu tóc bạc phơ mà vẫn cứ cầm đầu cầm cổ mãi miết làm việc, trong lòng cũng không khỏi bồi hồi cảm động.

Vào thạch thất, Cù Thúc Biểu ra đón, hạ thấp giọng:

– Nhâm công tử quên rồi ư?

Nhâm Vô Tâm sửng sốt:

– Quên gì cơ?

Cù Thúc Biểu đáp:

– Chỗ này đã bị Nam Cung thế gia phát hiện, vì thế nên vị nữ ma đầu ấy mới biết mà tìm đến. Bây giờ công tử phải tính cách gì đi chứ.

Nhâm Vô Tâm nghĩ một lúc rồi nói:

– Tại hạ vẫn định tìm một chỗ bí mật an toàn khác, để mời các vị tiền bối tới đó nhưng sau nghĩ lại việc này cần phải suy xét cho chính chắn đã.

Cù Thúc Biểu có vẻ giận:

– Còn phải suy xét việc gì nữa?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Tại hạ nghĩ chỉ còn cách ở lại đây là tốt nhất!

Cù Thúc Biểu sửng sốt:

– Thế nào? Tướng công nói thế là nghĩa làm sao?

Nhâm Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

– Vì người nhà Nam Cung thế gia chắc sẽ đoán rằng chỗ bí mật của ta đã bị họ phát giác, tất thế nào ta cũng phải dời đi chỗ khác. Bây giờ có lẽ họ đã mai phục cả bốn bề, để chờ xem động tĩnh của ta ra sao. Nếu ta dời đi lúc này là trúng với dự liệu của họ.

Cù Biểu Thúc gật đầu:

– Rất có thể!

Nhâm Vô Tâm nói tiếp:

– Hai bên đấu trận, cần nhất là dừng để hành động của mình lọt vào ước đoán của địch thủ, họ đoán mình đi thì mình không đi. Nam Cung phu nhân dù thông minh đến đâu cũng không ngờ rằng mình táo gan ở lại.

Chàng ngừng một lát, rồi tiếp tục:

– Để lát nữa, tại hạ sẽ dàn một nghi trận, khiến cho họ tưởng chúng ta đã đi cả rồi, luôn thể ta còn dụ họ vào một lối khác nữa.

Cù Thúc Biểu trầm ngâm một lát rồi nói:

– Kế ấy dầu hay, nhưng quá mạo hiểm, ngộ nhỡ...

Nhâm Vô Tâm ngắt lời:

– Kế ấy nếu dùng để đối phó với những người ngay thẳng thì quả thật là quá ư mạo hiểm, nhưng đối với những người khôn ngoan, xảo quyệt trong Nam Cung thế gia thì lại đặc dụng vô cùng, bọn họ đoán là chúng ta đã dọn đi, dù có muốn kiểm soát, cũng chỉ đứng phía ngoài xem xét qua loa cho xong chuyện, chớ quyết không chịu vào tận nơi để tìm tòi kỹ lưỡng, vì họ đã yên trí là họ liệu việc không thể sai được. Phương pháp đó tuy có hơi mạo hiểm thực, nhưng còn an toàn hơn là dọn đi nơi khác.

Cù Thúc Biểu ngẫm nghĩ một lát, chợt gật gù khen:

– Có lý lắm!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

– Muốn đánh lừa những hạng người cực kỳ gian hoạt thì nên dùng những biện pháp cực kỳ thiển cận. Cái đạo lý ấy mới nghe cứ tưởng là không phải, nhưng kỳ thực thì chính xác vô cùng.

Cù Thúc Biểu tươi cười nói:

– Quả đúng như vậy!

Tú Linh đứng một bên cũng bật cười góp ý:

– Có lẽ Gia Cát Khổng Minh ngày xưa cũng dùng cách ấy để đối phó với lão gian hùng Tư Mã Ý. Nếu đổi địa vị Tư Mã Ý là Trương Dực Đức, biết rõ là toà thành bỏ trống cứ vẫn tiến vào, thì Gia Cát Lượng không thể dùng cái kế ấy được.

Nhâm Vô Tâm cười:

– Không ngờ Điền cô nương cũng thuộc lâu những sự tích đã được truyền tụng trong nhân gian như vậy.

Điền Tú Linh thở dài:

– Lúc nào rảnh rồi, tiện thiếp cũng xem truyện cho tiêu khiển, chứ còn biết làm gì hơn...

Nhâm Vô Tâm biết những câu đó đã gợi cho nàng nhớ đến hoàn cảnh tịch mịch cô đơn mà cảm khái, bèn quay sang nói với Cù Thúc Biểu nhờ dịch dung cho nàng.